

Tämä teksti on alku vähän aikaa sitten aloittamastani teoksesta. Minut tunnettiin kylällä suloisena yhdeksänvuotiaana lapsena. Tuntemattomat turistit kehuivat äitini ompelemia kukkamekkoja ja otin kohteliaisuudet vastaan mieluiten. Ruskea pitkä tukkani hulmusi tuulessa kun juoksin ympäri pienen kylän mukulakiviteitä. Joka päivä kävin läpi tuttujeni pihat leikkikavereiden toivossa. En silloin vielä tiennyt, mikä onni oli kasvaa tässä pienessä paratiisissa, jota oli vaikea kartalta edes löytää. Minusta oli hyvä, että tunsin melkein kaikki. Monet tutut kasvat eivät kuitenkaan helpottaneet edessä odottavaa myrskyä. Tasan seitsemäntoista päivää ennen kymmenennettä syntymäpäivääni, kohtasin suuren tornadon, joka tuhosi täydellisen elämäni paratiisissa. Sen päivän jälkeen äiti ei ole enää koskaan koskenut ompelukoneeseen. Kello oli noin puoli kymmenen. Oli keskiviikko ilta ja äiti oli töistä päästessään napannut kaupasta mukaansa pussin makaroneja, joten nyt valmistimme yhdessä bolognesea myöhäiseksi illalliseksi. Isän piti olla jo kotona, muttei hänestä ollut kuulunut mitään. En murehtinut kuitenkaan liikaa, sillä isä tuli usein myöhään, niin myöhään että olin jo nukkumassa. Puhelin soi. Äiti käski jatkamaan pastan sekoitusta, jottei se nyt vain palaisi pohjaan. Hän vastasi puhelimeen reippaasti. Äiti ilmeili minulle samalla kun joku höpisi ties mitä hänen korvaansa puhelimen läpi. Yhtäkkiä hänen ilmeensä tipahti. Väri hänen kasvoiltaan valahti ja hän tarttui puhelimeen kaksin käsin. En ymmärtänyt, miksi äiti itki. En ymmärtänyt miksi hän huusi kuin olisi lyönyt varpaansa pöydäntulmaan. Hän haukkoi happea kuin hän olisi hukkumaisillaan, vaikka hän seisoj kuivalla maalla. Ymmärsin vasta sinä päivänä, kun näin äidin jälleen itkemässä, mutta mustassa mekossa. Hänen kätensä tärisivät ruusukimpun ympärillä hänen nojatessaan nyyhkyttäen Mariaan, hänen tärkeimpään ystäväänsä. Vaikka nyt tiesin, että ihmiset itkivät isän kuolemaa, en silti osannut reagoida. En tiennyt miten minun pitäisi juhlia yhdentoista päivän päässä hämmöttävää syntymäpäivää ilman isää. Tätä mietin vielä silloinkin, kun arkku laskettiin edessäni olevaan kuoppaan.